

EEN SCHREEUW DOOR DE TUNNEL
EEN LITANIE VAN EEN GETERGD MENS

Dit verslag dat ik in een soort van poëzie
heb proberen te gieten of gegoochel met woorden.

Colofon

2018 Tekst en vormgeving Manja Croiset
Foto Voorzijde Yoram Cohen
Foto op de achterzijde schnitt uit een Foto Leidsch Dagblad en blz. 7
De persfotograaf Jan Holvast geboren 1932 werkzaam aldaar 1959-1984.

ik ben
een schreeuw
door de tunnel
Leiden 1968
de grote onvrijheid
Ursula Trauberg

*Hommage aan Pieter W
fan en recensent van het eerste uur.*

uit gezang 179:2

ieder woelt hier om verandering
en betreurt het dag aan dag
hunkert naar het geen hij zien zal
wenst terug 't geen hij eens zag

Zeer toepasselijk terugblikken.

Geen omzien in verwondering, de renegaat Annie Romein- Verschoor.
Noch in wrok, maar een niet te bevatten verbijstering, verdriet.

ONZEKERHEID

Zeist april 1964

Jij en ik

Je zegt dat je me kent
maar ken je me werkelijk
Hoe weet je dat je me kent
Weet je hoe ik er vanbinnen uitzie
Je zegt dat je van me houdt
zoals ik ben
maar zou je me niet haten
als je wist dat ik anders ben
dan zoals jij me ziet
Of weet je dat ik anders ben
en houd je juist daarom van me
Hoe zal ik ooit weten wat je denkt
Soms denk ik dat je helemaal niet van me houdt
Dat je maar doet alsof
en dat je woorden holle frasen zijn
Dan word ik bang
voor jou en voor de eenzaamheid
Dan snauw ik je af
en ben ik het liefst alleen
omdat ik me nog eenzamer voel
als jij bij me bent
Maar dan zie ik de ontreddeering op je gezicht
Dan weet ik, dan voel ik
dat je echt van me houdt
En toch komt die onzekerheid
altijd weer terug
Zou dat bij jou ook zo zijn